

løse, der ikke bevæger sig nok? Det er åbenbart dem, der stadig væk er problemet, uanset hvad hr. Ole Vagn Christensen dybest set mener. For jeg tror, hr. Ole Vagn Christensen mener det, hr. Ole Vagn Christensen sagde. Men det er ikke det samme som handling.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg vil sige til hr. Aage Frandsen, at hvis vi er enige om, at den situation, vi befinder os i, er en forbedret beskæftigelsesmæssig situation, og at der er bedre muligheder for folk, så er det jo helt klart, at så kommer man også i gang med det arbejde, man skal i gang med, hurtigere, og det vil sige, at så kan man også tillade sig at gå ned med hensyn til den tidsfaktor, som man har.

Det, der ligger i forslaget, er sådan set, at man tilpasser det og siger: Jamen altså efter det dér kan man have en forventning om, at der er folk i gang. Når det drejer sig om de dér 3-4 timer, som er den særlige situation, så kunne det jo godt være, der var en i Århus, der havde et ønske om at blive boende, men når han nu ved, at han skal flytte sig fire timer, så kan han også overveje: Var det ikke klogere af mig at gøre det frem for at gøre det andet? Og hvis han ikke gør det, så kan man sige til ham: Jamen her er der den særlige situation, at du kommer ikke i gang, hvis ikke du gør det dér.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Jeg vil gerne diskutere problemstillingen med hr. Ole Vagn Christensen, når vi via udvalgsarbejdet har fået belyst, i hvilket omfang det, hr. Ole Vagn Christensen taler om, er et problem.

Min påstand er, at det er det ikke. Det er ikke et problem, at folk ikke bevæger sig. Der er masser af mennesker, der bevæger sig, og de gør det gladeligt, måske også mere end de mennesker, som hr. Ole Vagn Christensen mødte i morges.

Jeg kender adskillige, som hver eneste dag tager lange rejser, og det gør de, fordi de kan lide at arbejde, fordi det er en glæde at arbejde, og derfor forstår jeg ikke rigtig, hvorfor man skal lave denne stramning.

Der kan være enkelte tilfælde, hvor der er nogen, for hvem det i virkeligheden ødelægger hele deres familiemønster, hvis forslaget bliver vedtaget. Og det er dér, jeg siger, at det vil jeg ikke betale for det. Men lad os nu se, om pro-

blemet er der, i stedet for at man lovgiver med henblik på en eller anden ideologisk tilpasning til et synspunkt, som regeringen vel dybest set ikke har eller i hvert fald hr. Ole Vagn Christensen nok ikke har.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg kan kun kvittere for den måde, som hr. Aage Frandsen argumenterer på, og så kan jeg sige, at det, som hr. Aage Frandsen siger, er, at han faktisk giver mig ret, at man er i den situation, at folk vil godt bevæge sig. Derfor er der jo heller ikke noget odiøst i, at man siger, at hvis der nu skulle være enkelte, der har lidt svært ved det, at man så kan hjælpe dem til også at komme frem til den samme erkendelse.

Dorit Myltoft (RV):

Da partiets ordfører på dette område, fru Vibeke Peschardt, ikke kan være til stede, skal jeg fremføre følgende synspunkter:

Der kan næppe være uenighed om, at de seneste års udvikling med stigende beskæftigelse og faldende ledighed er en positiv udvikling. Derfor burde der heller ikke være uenighed om det fornuftige i at understøtte denne udvikling, og det er jo det, der ligger i det forslag, vi her behandler.

Ledigheden i Danmark er skævt fordelt. Mens der inden for nogle regioner og faggrupper er mangel på arbejdskraft, er der mange ledige med tilsvarende uddannelse i andre regioner. Det er en klar indikation af, at der er behov for at styrke den geografiske mobilitet blandt ledige, hvis flaskehalsituationer skal undgås. Det er blandt andet sådan nogle mobilitetsfremmende initiativer, der lægges op til med dette lovforslag.

Men også den faglige mobilitet skal styrkes. Et godt eksempel er de tilfælde, hvor et job ikke kræver særlige kvalifikationer eller blot kvalifikationer, der relativt nemt kan tilegnes. Spredningen i ledighedsprocenter blandt de overvejende ufaglærte kasser inden for en enkelt relativt lille region tyder på, at den faglige mobilitet blandt ufaglærte kunne være større. Fra flere regionale arbejdsmarkedsråd hører vi om mangel på arbejdskraft inden for visse af disse områder, jobtyper, som uden større opkvalificeringsindsats kan varetages af mange faggrupper.

Ikke desto mindre har det vist sig vanskeligt at motivere folk inden for andre faggrupper til